

Документациони центар „Веритас“ подсетио је данас да ни 27 година од хрватске акције „Масленица“, у којој је војска те земље напала заштићену зону УН у Равним Котарима и убила више стотина српских цивила и војника, до сада нико није одговарао за те злочине ни пред међународним ни пред домаћим судовима.

Како се наводи, акција Хрватске војске на јужне делове тадашње Републике Српске Крајине почела је 22. јануара 1993. године и то у току спровођења „Венсовог плана“ којим је РСК стављена под заштиту мировних снага УН.

„У овој агресији највише су страдала три српска села – Ислам Грчки, Кашић и Смоковић, као и етнички мешовита села – Мурвица, Црно, Земуник Горњи, Пољица и Ислам Латински. Срби из поменутих села су побијени, прогнани или одведени у затворе и логоре. Њихова богата имања су опљачкана, опустошена и уништена, а културни споменици, гробља и цркве девастирани, оскрнављени или порушени“, наводи се у саопштењу.

„Веритас“ је указао да је у тој акцији побијено или нестало 348 Срба, од чега 55 цивила просечне старости 60 година.

„Међу жртвама се налази и 34 жене, просечне старости 57 и троје деце до 12 година“, додаје се.

То удружење је навело да још није позната судбина 11 људи, од чега је шест цивила, међу којима три жене.

„Операцију ‘Масленица’ су планирали и извели Јанко Бобетко, Анте Готовина, Анте Росо, Мирко Норац и Младен Маркач, уз знање и одобрење Фране Туђмана, тадашњег председника државе и врховног команданта оружаних снага РХ, који су већ тада били или су накнадно унапређани у чинове генерала. У време ове агресије начелник артиљерије сектора ‘Велебит’ био је косовски Албанац, до 1991. официр ЈНА, Агим Чеку (од 1999. на Косову обављао дужности комаданта ОВК и Косовског заштитног корпуса, председника владе и министра снага безбедности), од чијих граната је, услед неселективног гранатирања по дубини подручја општина Бенковац и Обровац, највише и страдало цивила“, саопштено је.

„Веритас“ је навео и да је на том подручју, према попису из 1991. године, у Кашићу, Смоковићу и Исламу Грчком живело готово 3.000 људи, махом Срба, док је двадесет година касније било нешто мало више од 300 људи, без ознака националне припадности.

(Бета)